

ת"פ 8694/11/22 - מדינת ישראל נגד דוד דהן

בית משפט השלום בקרית
ת"פ 8694-11-22 מדינת ישראל נ' דהן (עציר)

בפני	כבוד השופטת סימי פלג קימלוב
בעניין:	המאשימה
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	דוד דהן (עציר)

גזר דין

כתב האישום המתוקן

1. הנאשם הודה בעובדות כתב אישום במסגרת הליך גישור והורשע בעבירות של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 **(להלן: "חוק העונשין")** ועבירת איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום שמשה המתלוננת כמתנדבת במגן דוד אדום **(להלן: "מד"א")**. בתאריך 24.10.22 בסמוך לשעה 11:25 שבה המתלוננת מהתנדבותה כשהיא לובשת לגופה מדים של מגן דוד אדום ובאמצעות רכב הנושא את הלוגו של מגן דוד אדום לביתה שברחוב ראובן 7 בקרית ים הנמצא בסמיכות לבית הכנסת "תפארת ישראל" שברחוב להימן 14 בקרית ים בו התגורר הנאשם באותה עת. באותן נסיבות עמד הנאשם מחוץ לבית הכנסת וכאשר הבחין במתלוננת התעוררה חמתו לאחר שסבר כי היא שוטרת וכי הרכב שהחנתה ליד ביתה הוא רכב משטרה. בעקבות האמור, החל הנאשם לאיים על המתלוננת באופן שאמר לה: **"שוב רכב של משטרה אני אזיין ואני אהרוג את כולכם אני רוצה לשבור את הרכב של המשטרה אני אזיין אותך ואני ארצח אותך תיכף תראי מה אני אעשה לך"**. בהמשך חזר הנאשם לבית הכנסת נטל לידי סכין מטבח בצבע אדום, יצא חזרה לכיוונה של המתלוננת כאשר הוא אוחז בידו בסכין ואיים באמצעותה על המתלוננת בכך שהניף את הסכין לעברה תוך שמאיים עליה: **"אני רוצח אותך עכשיו"**. בשל מעשיו ניסתה המתלוננת לנוס מהמקום תוך שמעדה לאחור. בעודה שכובה על הרצפה המשיך הנאשם לאיים עליה בכך שהמשיך להניף לעברה את הסכין עד אשר אדם נוסף המתגורר באזור הבחין במתרחש והוציא את הסכין מידו של הנאשם.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה הגיש במסגרת הראיות לעונש את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (1/ת), טיעונים לעונש בכתב (2/ת) גזר דין וכתב אישום בגינו מאסר על תנאי תלוי ועומד כנגד הנאשם (3/ת), תיעוד של הסכין (4/ת). המאשימה טענה שבמעשיו הנאשם פגע בערכים חברתיים מוגנים וכי מדובר באיומים קונקרטיים וקשים וחלק מהאיומים באמצעות סכין אותה נפנף לעבר המתלוננת. הנאשם כך נטען חוזר פעם אחר פעם ועובר עבירות אלימות וכנגדו מאסר על תנאי בר הפעלה בתיק זה. המאשימה עתרה למתחם ענישה שנע בין עונש של 16 חודשי מאסר בפועל ברף התחתון לבין עונש של 30 חודשי מאסר בפועל הרף העליון. לאור עברו המכביד של הנאשם, היעדר אופק שיקומי עותרת המאשימה לעונש מאסר בפועל שלא יפחת מ- 22 חודשי מאסר, הפעלת מאסר על תנאי בר הפעלה במצטבר לעונש שיושת על הנאשם בגין תיק זה, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, פיצוי כספי למתלוננת והתחייבות כספית להימנע מעבירה.

4. ב"כ הנאשם הגיש במסגרת הראיות לעונש מסמכים - סיכום וועדת האבחון - 1/נ וסיכום אשפוז סומן 2/נ. ב"כ הנאשם טען שהנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו. באשר למתחם העונש ההולם טען ב"כ הנאשם כי מדובר במתחם שנע בין עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות לבין עונש של 12 חודשי מאסר בפועל ברף העליון. מעשיו של הנאשם לא היו מתוכננים אלא נעשו באופן ספונטני. מצבו הקוגניטיבי והנפשי של הנאשם יש בו כדי להשפיע על מתחם העונש ההולם. טען הסנגור כי האמור במסמכים שהוגשו יש כדי להסביר את מעשיו של הנאשם כי אחרת אין כל סיבה שהנאשם יאיים על שוטרת ללא סיבה נראית לעיין או יחזיק סכין. טען הסנגור כי אלמלא מצבו הייחודי של הנאשם אזי מתחם העונש ההולם נע בין עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות ועד לעונש של 14 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב במצבו של הנאשם יש לקבוע מתחם ענישה שנע בין עונש של 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות לעד 10 חודשי מאסר בפועל וכן מאסר על תנאי. באשר לנסיבותיו של הנאשם הרי שנאשם גרוש מזה שנים רבות, חסר בית שמתמודד לא רק עם מצב רפואי מורכב אלא גם עם מצוקה סוציאלית קשה כבר שנים רבות. לנאשם משפחה אך הם מתקשים לתת לו סיוע נוכח מצבו בעקבות סכסוך עם אחיו, יצא מהדירה בה התגוררו יחד. ב"כ הנאשם טען שכנגד הנאשם שני עונשי מאסר על תנאי מאותו גזר דין וביקש להפעיל רק מאסר על תנאי אחד ועתר לעונשי מאסר חופפים אחד לשני. לאור מצבו הייחודי של הנאשם ביקש הסנגור להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם ולהימנע מענישה כספית.

5. הנאשם בדברו אמר את הדברים הבאים: "הייתי אצל כבוד השופטת חוזה שקבעה שהיא מצרפת לי את כל התיקים שיש. בכל אופן 8 שנים זה לא 8 שנים".

דין והכרעה

6. תיקון 113 לחוק העונשין קובע, כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כשבתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם. בשלב הראשון יש מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם.

7. בשלב הראשון על בית המשפט לבדוק האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים. אם יגיע בית המשפט למסקנה כי מדובר באירועים נפרדים עליו לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם עונש נפרד לכל אירוע ובד בבד לקבוע האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר. בית המשפט יכול להגיע למסקנה כי יש להשית עונש אחד כולל לאירועים כולם (ראה בעניין זה: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל; ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל להלן: "עניין ג'אבר"). בעניין ג'אבר קבע בית המשפט העליון, כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ושניתן לקבוע כי מדובר במסכת עבריינית אחת ייחשבו לאירוע אחד. בענייננו מדובר באירוע מתגלגל ואולם על פי מבחן הקשר ההדוק אני סבורה כי מדובר באירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם עונש אחד. בגזירת העונש בתוך המתחם יש לתת משקל גם לעובדה כי במהלך אירוע אחד בוצעו שתי עבירות.

8. הנאשם פגע פגיעה חמורה בערכים חברתיים מוגנים של שמירת ביטחון האישי של המתלוננות שמירת שלמות גופן. ניתן רק לתאר את תחושתה של המתלוננת שעה שהנאשם הצטייד בסכין מטבח שנטל מבית הכנסת ואיים עליה בעודו מנופף בסכין ואם לא די בכך כאשר ניסתה המתלוננת להימלט מהנאשם אך מעדה, הנאשם הגיע לעברה כשהיא שכובה על הרצפה כשהוא מניף לעברה את הסכין עד אשר עובר אורח נחלץ לעזרתה והוציא את הסכין מידו של הנאשם.

9. נסיבות ביצוע העבירות מלמד על חומרה יתירה. אני דוחה את טענת ההגנה כי אין מדובר באירוע מתוכנן. האירוע החל כשהנאשם עמד מחוץ לבית הכנסת וסבר שהמתלוננת שוטרת וכי הרכב שחנתה הוא ניידת משטרה והחל לאיים עליה אך לא הסתפק בכך, הנאשם חזר לבית הכנסת נטל סכין מטבח ויצא חזרה לכיוונה של המתלוננת כשהוא מאיים ואוחז בסכין. בכך, הנאשם פגע פגיעה קשה בערכים חברתיים מוגנים ואין נפקא מינה אם הנאשם סבר שמדובר בשוטרת או במתנדבת במד"א.

10. מדיניות הענישה במקרים דומים מלמדת על ענישה במנעד רחב כאשר בתי משפט חזרו פעם אחר פעם על השתת ענישה מרתיעה על מנת למגר תופעות אלימות. כאשר מדובר בעבירת איומים אחת הרי שמתחם הענישה מתחיל ממאסר על תנאי ראו לעניין זה ראו רע"פ 96/16 טמוזרטי נ' מדינת ישראל (6.1.16); ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 יעקב בכר נ' מדינת ישראל (06.05.2015) (במקרה זה בוטלה ההרשעה); ת"פ (שלום חיפה) 7990-10-16 מדינת ישראל נ' סער מור (07.05.17); ת"פ (שלום אשקלון) 36801-03-15 מדינת ישראל נ' פלוני (27.04.15); ת"פ (שלום רחובות) 1068-08-14 מדינת ישראל נ' יוסף כהן (03.12.2014); ת"פ (שלום אילת) 47527-11-12 מדינת ישראל נ' פלוני (01.04.2014); ת"פ (שלום רמלה) 34966-02-13 מדינת ישראל נ' שמעון מהרט (25.03.2014); ת"פ (שלום פ"ת) 10504-03-13 מדינת ישראל נ' א' צ' (04.11.2013).

11. בענייננו מדובר במספר איומים קונקרטיים לפגוע בגופה של המתלוננת ובחייה ובנוסף לכך עם הצטיידות בסכין. באשר לעבירות של החזקת סכין הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירה של החזקת סכין הם הערך המוגן של שמירה על שלום הגוף ובטחון הציבור. מטעם זה ראה המחוקק להגביל לא רק את השימוש בכלי נשק זה, אלא אף את עצם החזקתו.

לעניין זה אפנה לרע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.09) שם בין היתר נקבע:

"פגיעה בערך המוגן הטמון בעבירה בדבר החזקת סכין, עשויה להתרחש לא רק כאשר נעשה בסכין שימוש פסול, אלא גם מעצם החזקתה בכל מקום שאינו ביתו או חצריו של אדם. האיסור הפלילי על החזקת סכין (והוא הדין לגבי אגרוף הנזכר אף הוא בסעיף 186(א)) ברשות הרבים, נועד להתמודד כאמור עם תופעת ריבוי הסכינים ולהקטין את הסיכוי לשליפתה של הסכין מכיסו של בעליה לצורך שימוש פסול ופוגעני בה. גם אם החזקת הסכין כשלעצמה אין בה כדי ליצור פוטנציאל לתגרה אלימה, משעה שפוטנציאל שכזה התעורר, נוכחותה של הסכין בזירת האירוע עשויה לתרום להתלקחות הרוחות ולהשתלבות מצד האוחז בסכין. אכן, החזקת הסכין במקום בו קיים פוטנציאל לאלימות מעצימה את ההסתברות להתפרצות האלימות".

12. אמנם מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה אחת של החזקת סכין מתחם העונש ההולם יכול וינע בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר בפועל. יחד עם זאת אני סבורה שנסיונות החזקת הסכין והעובדה שהדבר לווה בעבירות נוספות יש ליתן לכך ביטוי במסגרת קביעת המתחם. לעניין עבירה של החזקת סכין אפנה לרע"פ 3676/15 מחאגנה נגד מדינת ישראל (08/06/15), רע"פ 2932/08 מרגאן נגד מדינת ישראל (12/06/08), רע"פ 9400/08 מועטי נגד מדינת ישראל (20/11/08). בעפ"ג (מרכז-לוד) 37992-12-1 מדינת ישראל נגד כהן (11/02/18), וראו למשל עפ (י-ם) 64851-12-17 ינון משה נח נ' מדינת ישראל (16.10.18); ת"פ (תל-אביב) 7587-05-14 מדינת ישראל נ' מושנוב (23.5.19); ת"פ (תל-אביב) 71945-07-17 מדינת ישראל נ' שייב (23.9.20).

קרבה לסייג לאחריות הפלילית

13. הנאשם נושא באחריות פלילית למעשיו, ואין על כך חולק. מנ/2 עולה כי הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש וכי בעבר נמצא כשיר לעמוד לדין. כמו כן ידוע על שימוש בסמים מגיל 20 ועבר גמילה ולדבריו לא משתמש בסמים. מנ/1 סיכום וועדת אבחון משנת 2019 עולה שהנאשם מתפקד ברמה שאינה מוגבלת שכלית והתפתחותית וכי תפקודו בתחום גבולי. חוות דעת זו הוגשה במסגרת ת"פ 62623-01-22 בפני כבוד השופטת ביטון פרלה שנתנה משקל לנתוניו של הנאשם כמשתקף מהמסמכים בתוך מתחם העונש ההולם ולא בקביעת המתחם.

14. לעניין גזר הדין, אין ההגנה נדרשת להוכיח כי מדובר במחלת נפש אשר פוטרת מאחריות פלילית, אלא די בהפרעה נפשית, אשר יש בה כדי לגרום לפגיעה ביכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, או להימנע מעשיית המעשה, או להביא לכדי קרבה לסייג לאחריות הפלילית. לעניין זה יפים דברי ביהמ"ש בע"פ 4312/11 פלוני נ' מדינת ישראל (17.12.12):

"שונים הם פני הדברים בשלב גזר הדין. בחיקוקים השונים העוסקים בהתחשבות במצבו הנפשי של נאשם לצורך גזירת עונשו (שכולם אינם חלים ישירות בענייננו) - לא מצאנו, כפי שהדבר קבוע בסעיף 34 ח הנ"ל, דרישה ברורה לקיומה של "מחלה". כך מדבר סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין רק על "יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו", וסעיף 40ט(א)(9) לחוק זה דן ב-"קרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'" (לחוק העונשין). באופן דומה, סעיף 300א(א) לחוק העונשין עוסק במצב של "הפרעה נפשית חמורה".

15. אני סבורה כי לאור המסמכים שהוגשו לעיוני לא הוכח על ידי ההגנה ברמה נדרשת שהנאשם סובל מהפרעה משמעותית שהשפיעה עליו, בביצוע העבירות אותן עבר. לאחר שעיינתי במסמכים שהוגשו לעיוני אינני סבורה שהיה בהפרעה הנפשית, ממנה סובל הנאשם, כדי להשפיע על יכולתו להימנע מעשיית המעשה וכן באופן אשר משפיע במידה ניכרת על מתחם העונש ההולם. (ע"פ 1865/14 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.16); רע"פ 6640/14 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.14); ע"פ 1727/14 מימון נ' מדינת ישראל (6.1.15)).

16. לפיכך, בנסיבות העניין אני קובעת שמתחם הענישה בתיק זה נע בין עונש של 8 חודשי מאסר ברף התחתון לבין עונש של 20 חודשי מאסר ברף העליון בנוסף לענישה נלווית.

17. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם יש לחרוג ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי.

18. באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם אותו קבעתי, יש לתת משקל להודאת הנאשם בביצוע העבירות ואני רואה בכך לקיחת אחריות מלאה. כמו כן הגם שדחיתי טענת ההגנה לקרבה לסייג לאחריות פלילית אני נותנת משקל לקולא למצבו הנפשי המורכב של הנאשם כעולה מהמסמכים שהוגשו לעיוני. לחומרא אני נותנת משקל לעברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעות קודמות רבות במגוון עבירות. הנאשם נשפט רק לאחרונה בחודש מאי 2022 בגין עבירת איומים, הסגת גבול והחזקת סכין, דבר המלמד כי יש מקום לתת משקל לשיקולי הרתעה בתוך מתחם העונש ההולם.

19. כנגד הנאשם שני עונשי מאסר על תנאי מת"פ 62623-01-22 האחד בגין כל עבירת אלימות מילולית (חודש אחד) והשני על כל עבירת אלימות מסוג פשע ועבירה של החזקת סכין או אגרופן (שלושה חודשים). בנסיבות העניין כאשר מדובר בשני מאסרים על תנאי שניתן באותו גזר דין אני קובעת כי עונש מאסר על תנאי של חודש אחד ירוצה בחופף לעונש שיושת על הנאשם בתיק זה ומאסר על תנאי של שלושה חודשים ירוצה במצטבר לעונש. לעניין זה אפנה לעפ"ג (חי') 20857-03-14 חיים אוטמזגין נגד מדינת ישראל.

20. אשר על כן ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים לקולא ולחומרא אני גוזרת את עונשו של הנאשם לעונשים הבאים:

12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 24.10.22

אני מורה על הפעלת מאסר על תנאי של 3 חודשים בר הפעלה בתיק זה מת"פ 62623-01-22 בית המשפט השלום בקריות כבוד השופטת ביטון פרלה במצטבר לעונש שהושת על הנאשם בגין תיק זה.

אני מורה על הפעלת חודש מאסר על תנאי בר הפעלה בתיק זה מיום 62623-01-22 בחופף לעונש שהושת על הנאשם בגין תיק זה.

סך הכל ירצה הנאשם עונש של 15 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 24.10.22

עמוד 5

5 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות ו/או עבירה של החזקת סכין או אגרופן ויורשע בה.

בנסיבותיו של הנאשם אינני פוסקת קנס כספי.

אני מחייבת את הנאשם בפיצוי כספי בסכום של ₪ 1,500 למתלוננת. הפיצוי ישולם בתוך 5 חודשים. המאשימה תעביר פרטי המתלוננת למזכירות בית המשפט.

ניתן בזאת צו להשמדת הסכין בתום תקופת הערעור.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ט שבט תשפ"ג, 20 פברואר 2023, בנוכחות הצדדים.